

DE STER VAN NEDERLAND

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

1 FEBRUARI 1937

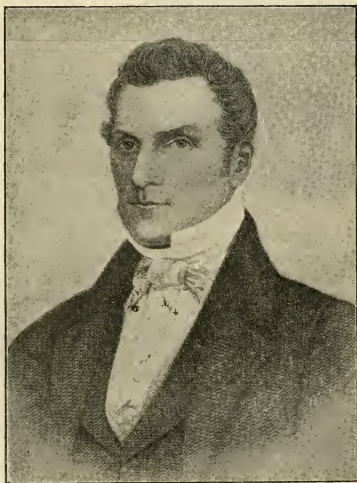
No. 3

42e JAARGANG

»God zegene de leiders van Zion en geve ons hart hernieuwde eerbiedgevoelens, opdat voortaan hun stem, wanneer zij spreken, zooals door den Heiligen Geest gedreven, voor oos zal klinken als de stem van God «

Alonzo A. Hinckley.

HYRUM SMITH

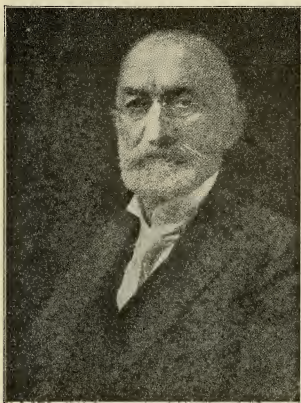

»In leven waren zij niet verdeeld; in den dood werden zij niet gescheiden.«

(Zie blz. 42).

UITTREKSEL UIT TOESPRAAK,

tijdens de Algemeene Conferentie van October 1936, door
President Heber J. Grant gehouden.

Ik ben zeer blijde, nogmaals met de Heiligen in een algemeene conferentie te mogen vergaderen. Zooals de laatste April-conferentie beloofd, voerden wij een Kerkplan van Sociale Voorzorg in. Ons hoofddoel was om, in zoverre dit mogelijk was, een systeem vast te stellen, waaronder de vloek der ledigheid zou worden teniet gedaan, het euvel van steun-uitkeering zou worden verbannen en onafhankelijkheid, nijverheid, vreespoed en zelfrespect wederom onder het volk konden worden hersteld. Het doel der Kerk is de menschen te helpen, zich-

zelf te helpen. Arbeid zou weder als leidend beginsel voor het leven van onze Kerkleden worden getroond.

Onze groote leider Brigham Young zeide onder dezelfde omstandigheden: „Zet de armen aan het werk — door het aanleggen van boomgaarden, omhakken van boomen, graven van slooten, optrekken van heiningen of anderen nuttigen arbeid en stelt hen zodoende in staat, meel en bloem en de noodzakelijkheden des levens te koopen”.

Deze raad is heden nog juist zoo van kracht als toen Brigham Young hem gaf.

Daar de oogsten nog niet geheel en al klaar zijn is het niet mogelijk, in onzen huidigen toestand ten opzichte van het plan een totaal-rapport op te maken, doch wij zijn gelukkig, het volgende voorloopige bericht te kunnen doorgeven:

Overeenkomstig het plan is alhetgeen werd gedaan, zuiver tot stand gekomen door vrijwillige bijdrage en werkzaamheid van de leden der Kerk zoowel als door de bijdragen van niet-leden, die zeer milddadig van hun vermogen hebben gegeven, teneinde de Kerk in haar pogingen bij te staan. Speciaal hun wenschen wij onzen dank te betuigen voor hun hulp.

De inzamelingen zijn nog niet beëindigd en derhalve zijn de

gegevens nog onvolledig, doch beschikbare data toonen ons met betrekking tot de voedselvoorraden de volgende cijfers :

Tarwe, ruim 216.000 pond.
 Boonen, ruim 11.700 pond.
 Gedroogde vruchten, ruim 21.700 pond.
 Vleesch, ruim 9.000 pond.
 Groenten, ruim 12.600 pond.
 Aardappelen, ruim 324.000 pond.
 Mais, ruim 9.700 pond.
 Bloem, ruim 55.800 pond.
 Fruit en groenten in blik, ruim 300.000 blikken.

Bovendien zijn er andere voedselsoorten van minder groote voorraden.

Er zijn meer dan 23.000 stuks mannen-, vrouwen- en kinder- kleding, waaronder begrepen japonnen, onderkleding, jassen, pakken, kousen, sokken en schoenen.

Er zijn alreeds meer dan 2.000 dekens gemaakt, terwijl ander beddegoed naar benoodigde hoeveelheden zal worden in voorraad genomen.

Voor het voorzien in brandstof zullen bereids maatregelen worden getroffen.

De voorgaande gedeeltelijke opsomming zal aantoonen, dat de menschen dit alles in den korten tijd van slechts 5 maanden hebben tot stand gebracht. Het is een schitterende belofte van wat de menschen kunnen doen, wanneer zij hart en ziel op het werk zetten.

De verantwoordelijkheid toe te zien, dat niemand honger of koude lijdt of onvoldoende gekleed gaat, rust op de bisschoppen, een elk voor de leden van zijn eigen wijk. Hij zal elke kerkorganisatie in zijn wijk gebruiken, teneinde hem bij dit werk te helpen. Voor hulp van buiten zijn wijk zal hij zich tot het stake-presidentschap wenden, zij vervoegen zich bij hun districtsorganisatie en deze wendt zich tot het presideerend bisschop der Kerk, wier grootste verantwoording het is, voor de armen der Kerk als een geheel te zorgen.

Ik wensch uw aandacht te vestigen op een uitspraak van President Brigham Young:

„Mijn ondervinding heeft mij geleerd en het is voor mij een beginsel geworden, dat het nimmer eenig nut afwerpt, om aan een man of vrouw maar geld, voedsel, kleding of iets anders te geven en te geven, indien zij in staat zijn om te werken en wat zij behoeven, te verdienen, wanneer er iets op aarde voor hen te doen is. Dit is mijn beginsel en ik tracht hiernaar te handelen. Een tegenovergesteld beginsel blijven volgen beteekent het verwoesten van welke groep ter wereld dan ook en kweekt luiards.”

En wat een groep zou verwoesten, verwoest ook een staat en ik mag gevoeliglyk opmerken, eveneens een natie.

Sinds onze conferentie van zes maanden geleden is het mijn voorrecht geweest, zeer veel plaatsen te bezoeken. Eerst ging ik naar Detroit, Michigan, waar ik een congres van een nationalen raad ter bevordering van den landbouw met behulp der wetenschap bijwoonde en was een der sprekers. Mijn woorden werden met zulk een geestdrift en zulk een applaus ontvangen dat ik, volgens mij de eerste maal in mijn leven, dien nacht na vele uren den slaap nog niet kon vatten wegens de groote dankbaarheid, waarmede mijn hart vervuld was voor de wonderlijke verandering, welke in de houding der wereld in het algemeen jegens ons volk is teweeggebracht. Toen ik nadacht over de vervolgingen en beproevingen en moeilijkheden van ons volk, toen ik dacht aan mijn eigen moeder, die door haar broeders werd veracht en als een kwaad iets werd verworpen, toen ik dacht aan mijn driejarigen arbeid in Engeland, gedurende welken tijd de slechtste, gemeenste, en meest duivelsche dingen, welke maar denkbaar zijn, over ons volk in de nieuwsbladen werden gedrukt en toen ik er over doordacht, dat ik in geen der couranten ook maar één regel ter verdediging kon opgenomen krijgen en toen ik dacht aan dat groote korps leiders in ons land, door wie allen mijn woorden, welke grootendeels waren gewijd aan de verrichtingen van de Kerk, werden toegejuicht en nogmaals werden toegejuicht, toen was mij slapen onmogelijk.

Om u slechts een voorbeeld van mijn ondervindingen in Engeland te geven; — wellicht heb ik deze al eerder verteld, doch ik wil het nogmaals doen — ik bracht een brief van de scheepvaartmaatschappij, waarmede wij reeds meer dan 50 jaar zaken deden, naar den redacteur van een krant in Londen, waarin mijn oprechtheid, mijn eerlijkheid en de betrouwbaarheid van alles, wat ik in de krant zou schrijven, werd onderstreept. Toen ik den brief kwam aanbieden, werd mij gezegd, dat de redacteur er niet was, doch dat de assistent-redacteur, de heer Robinson, mij te woord zou staan. Bovendien pleitte deze brief niet alleen voor de oprechtheid en eerlijkheid van mij, doch voor die hoedanigheden van een ieder persoon, die gedurende die 50 jaar over de Europeesche Zendingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen had gepresideerd.

De heer vroeg mij, wat hij voor me zou kunnen doen. Ik zeide hem, dat het mij een groot genoegen zou doen, wanneer hij mij toestemming zou willen geven, een antwoord te schrijven ter verdediging van de vele gemeene en slechte berichten, welke aangaande de Kerk in zijn blad waren opgenomen.

Hij zeide: „Oh, wij hebben niets onwaars gepubliceerd; wij hebben alleen maar de waarheid aangaande de Mormonen geschreven.”

Ik antwoordde: „Ja, mijn vriend, wanneer een man een ander een leugenaar noemt, denkt hij, dat hij het bij het rechte einde

heeft, maar als die man geen leugenaar is, dan kan dat hem er toch geen een maken. Ik weet absoluut, dat alhetgeen u aangaande ons hebt gepubliceerd, een leugen is."

"Het kan me niet schelen, wat u beweert, we nemen niets op, wat u schrijft."

Ik zeide: „Ik daag u uit, een aanbevelingsbrief te trachten te krijgen van een verantwoordelijken persoon, die wil pleiten voor een ieder, die deze onwaarheden u heeft verstrekt. Ik kan u aanbevelingsbrieven geven van elken niet-Mormoonschen bankier in Salt Lake City. Ik heb geen aanbevelingen van „Mormonen”, want dat zou van net zooveel waarde zijn, als wanneer ik een brief zou schrijven, waarin stond: „Aan belanghebbenden: Brenger dezes, Heber J. Grant, is strikt eerlijk. Hoogachtend, Heber J. Grant”. Ik heb brieven van bankiers in New York, Chicago en San Francisco, die geen leden van onze Kerk zijn, van H. B. Clafin en Co., de grootste manufacturenfirma in New York, ondertekend door den president, die instaat voor mijn onkreukbaarheid en eerlijkheid, en ik verzeker u, dat alles, wat u in uw blad hebt opgenomen over de Mormonen, een leugen is."

Hij zeide: „Het kan me niet schelen, wat u mij verzekert. We zullen niets, wat u te zeggen hebt, opnemen."

Ik zeide: „Goedendag, mijnheer."

De bediende had mij gezegd, dat mijnheer Robinson, de assistent-redacteur, mij te woord zou staan — dat was beneden, voor ik naar zijn kantoor ging. En er kwam een gedachte bij me op, welke ik, zoo noodig, naderhand zou willen gebruiken. Ik ging naar de deur, opende die, toen draaide ik me om en zeide: „Neemt u me niet kwalijk" en ik gebruikte de idee, welke beneden in mijn gedachten kwam.

„A propos", zeide ik, „de jongen, die mij beneden ontving, zei me, dat mijnheer Robinson, de assistent-redacteur, mij zou ontvangen, daar de redacteur er niet was; u bent dus alleen maar assistent-redacteur. Is uw naam Robinson?" „Ja." „Bent u misschien familie van Phil Robinson?" „Oh, neen." „Kent u Phil Robinson?" „Of ik Phil Robinson ken? Iedereen kent Phil Robinson".

„Daar ben ik blij om. Was hij niet de correspondent van de London Daily Telegraph tijdens den Boerenoorlog, een van de twee grootste Londensche bladen?" En ik legde den nadruk op *grootste*, omdat zijn blad niet een der twee was." „Ja, dat was hij ook."

„En gelooft u alles, wat hij schreef?" „Natuurlijk."

„Dan moet u zijn boek *Sinners and Saints* (Zondaars en Heiligen) eens koopen; het kost maar twee shilling. Phil Robinson heeft Utah bezocht en met een der Apostelen (wijlen John Henry Smith) den geheelen staat doorreisd en als u dat boek zoudt koopen, mijnheer, dan zoudt u zien dat alles, wat u in uw krant hebt geschreven, een vuile leugen is".

Hij zeide: „U doet me verbaasd staan". Ik zeide: „U bent niet de eenigste, die zich verbaast, wanneer hij tegen het Mormonen-

vraagstuk optornt." Hij zeide: „Schrijf maar een halve kolom." Ik zeide: „Kleine gunsten worden in dank aanvaard. Grotere naar verhouding. Van zeven tot tien kolommen leugens tegen een halve ter verdediging. Dank u wel, u hebt het binnen een uur of twee."

Hij heeft het stukje ook ontvangen en het zooals gebruikelijk, een maand of twee gehouden en het daarna teruggegeven met de mededeeling, dat het den redacteur buitengewoon speet, maar dat hij voor het geretourneerde manuscript geen plaats kon vinden. Telkens, wanneer ik zulke verontschuldigungsbrieven ontving, dacht ik aan het gezegde: „Beleefd liegen is heerenarbeid, doet de zaken gesmeerd loopen, is een vernisje voor onaangename feiten en bevordert de vriendschap."

Bij mij bevordert het de vriendschap in 't geheel niet, het bevordert wel een volkomen walging van de menschen, die zeggen, dat het hun spijt, wanneer ik zeker weet, dat zij een leugen vertellen.

Ik vraag van geen man of kind in deze Kerk, ofschoon ik de volgende maand tachtig jaar wordt, om meer uren te werken dan ik doe. Ik heb meer dan één dag van half vier 's morgens tot negen uur 's avonds gewerkt. Ik weet van niets anders, dat een persoons gezondheid vlugger schade berokkent dan niet-werken. Het schijnt mij toe, dat lule menschen jong sterven, terwijl zij, die gewillig arbeiden en die den Heere dag aan dag vragen, hen te helpen, om in de toekomst nog meer te doen dan zij in het verleden gedaan hebben, die menschen zijn, die de Heere liefheeft en een goeden ouderdom bereiken.

Meer dan ik ooit ben ik boven de macht en bekwaamheid, welke God mij heeft gegeven om mij te uiten, dankbaar voor een kennis, dat Hij leeft, dat God onze Vader en Jezus Christus onze Verlosser en Zaligmaker is.

Moge de Heere u en mij en iedere ziel, die deze kennis bezit, helpen met al de bekwaamheid, welke wij bezitten, om anderen door ons voorbeeld diezelfde kennis bij te brengen. Oh, hoe dankbaar ben ik tot mijn Hemelschen Vader, dat Hij het noodig achtte, Joseph Smith als het instrument in Zijn handen te kiezen ter vestiging van het plan van leven en zaligheid op aarde. Moge de Heere u allen zegenen en iedere oprechte ziel op aarde en iederen Heilige der Laatste Dagen helpen, zóó te leven, dat zijn voorbeeld moge schijnen en dat het zal helpen, anderen tot een kennis der waarheid te brengen. Dit is mijn nederig gebed en ik vraag het in den naam van onzen Verlosser, Amen.

HYRUM SMITH

Hyrum Smith, wiens foto op de voorpagina van dit nummer van *De Ster* voorkomt, de oudere broeder van den profeet Joseph, werd 9 Februari 1800 te Trunbridge, Vermont, geboren. Na

Joseph's eerste visioen werd Hyrum spoedig een toegewijd geloover in de zending van zijn jongeren broer en na de herstelling van het Aäronische Priesterschap werd hij in Juni 1829 gedoopt.

Zijn geheele leven bleef hij in de Kerkwerkzaamheden actief en was hij een dapper prediker van het Herstelde Evangelie. Hij droeg het ambt van tweeden raadgever in het Eerste Presidentschap der Kerk en later werd hij tot presideerenden patriarch der Kerk geroepen, in welk ambt hij zijn vader door roeping, zegen en erfdeel opvolgde. Zijn geheele leven was hij nimmer langer dan zes maanden van zijn broeder Joseph gescheiden, vergezelde hem zelfs bij meer dan een gelegenheid naar de gevangenis. Deze hechte band van broederliefde was oorzaak, dat hij op 27 Juni 1844 met den profeet te Carthage werd ter dood gebracht. Een van zijn acht kinderen was Joseph Fielding Smith, de zesde president van de Kerk.

Zijn leven was voorbeeldig, want de Heere zeide aangaande hem: „Gezegend is mijn dienstknecht Hyrum Smith, want ik de Heere heb hem lief vanwege de oprechtheid zijns harten en omdat hij datgene lief heeft, wat recht is in Mijne oogen . . . , (*Leer en Verbonden*, Afd. 124: 15).

Joseph Smith zeide van hem: „Ik zou in mijn hart kunnen bidden, dat alle menschen waren zooals mijn broeder Hyrum, die die zachtheid van een lam en de standvastigheid van Job heeft; kortom, de zachtmoedigheid en nederigheid van Christus. Ik heb hem lief met die liefde, welke sterker is dan de dood.”

Op zijn monument op het Tempelplein te Salt Lake City staan deze woorden: „Zooals hij den arbeid deelde, zoo deelt hij ook de eer en glorie der nieuwe tijdsbedeeling met zijn Profeet Broeder. In leven waren zij niet verdeeld; in den dood werden zij niet gescheiden; in heerlijkheid zijn ze één.”

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Doopdienst

Tijdens een doopdienst, op 11 Januari j.l. in de Rotterdamsche kerkzaal gehouden, werden door oud. C. de Jong Sr. van Schiedam de volgende broeders en zusters gedoopt: Lena van Os, geb. van Groningen, Maria van Os, geb. Vroegh, Aartje van Os, Geert de Groot, Katharina de Groot, Antonie Klootwijk en Zwaantje Smit van de Schiedamsche gemeente; Wilhelmus Jacobus van Haren, Maria van Haren, geb. Ponsen, Wilhelmus J. van Haren Jr., Arie van Haren en Wilhelmina Leeflang van de Rotterdamsche gemeente.

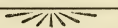
Met vreugde in ons hart verwelkomen wij deze eerste bekeerlingen van het Nieuwe Jaar in de Kerk van Jezus Christus. Wij bidden ernstig, dat zij daarin den vrede en de voldoening zullen vinden, welke het gevolg zijn van het onderhouden van God's geboden en dat zij de vreugde mogen beleven, welke in den dienst van den Meester te vinden is, en door het uiteindelijke doel, de celestiale heerlijkheid, tot een rechtvaardig leven zullen worden aangespoord.

GODSMANNE

door Will

IN WOORD EN DAAD

„Ik zal gaan en doen, wat de Heere bevolen heeft, want ik weet, dat de Heere geenszins bevelen aan de kinderen der menschen geeft, zonder hun den weg te bereiden, om die geboden te kunnen volbrengen”.
1 Nephi 3:7.

Al de vijf en zestig jaren van dienstbetoon, welke hij de Kerk alreeds heeft geschonken, is dit de geest van President Heber J. Grant geweest. Vijf en zestig jaren van gewijden tijd en talenten en middelen. President Grant heeft zijn leven voor zijn vrienden gegeven — en hij beschouwt het gansche menschdom ais zoodanig — door zijn jaren in arbeid voor hun welzijn uit te leven.

De eerste negen jaren waren gewijd aan zijn Priesterschapsquorums en de Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging. Toen nauwelijks vier en twintig, werd hij geroepen, om over de Tooele-stake te presideeren, een aanstelling, welke het opgeven van een positie van financieëlen voorspoed met zichbracht. Twee jaren later werd hij tot Apostel verordineerd en meer dan zes en dertig jaar doortrok hij de ruwe paden der westelijke gebergten en woestijnen, teneinde stakes en wijken van Zion te bezoeken.

Tijdens zijn Apostelschap opende hij de zending in Japan en twee jaren later werd hij aangesteld, om over de Europeesche Zending te presideeren. In 1904 bezocht hij Nederland. *De Ster* van 15 Februari van dat jaar zegt over een zijner toespraken te Rotterdam: „Met een krachtige, levengevende, zielinspireerende getuigenis besloot spreker zijn belangwekkende opmerkingen”. Hetzij toen of nu, President Grant's getuigenis kon niet anders dan indruk maken. Krachtig in spreken en manieren, voornaam in houding en handelen, spreekt zijn persoonlijkheid rechtstreeks tot dat deel van ons wezen, hetwelk nimmer zal sterven.

En toch is hij een man van eenvoudige gewoonten. Zelfs het kleinste kind wordt met het grootste respect behandeld. Hij toont de waarheid, dat liefde voor het menschdom, evenals alle andere deugden, thuis begint. Voor hen, die de Heere hem heeft gegeven — tien dochters en twee zoons door drie huwelijken (hiervan zijn nog negen dochters in leven) — is President Grant immer oneindig lief. Voor allen, die hem willen spreken — hetzij vriend of vreemdeling — schijnt hij steeds tijd te hebben. Na een gesprek met hem gaan zij immer met een gevoel van vreugde heen

Heber

Er was een genootjes om 14-jarigen Heber en spottend op »Hanepooten!» lijkt wel, of de inktpot geslagen op. »Ik zal het dat ik les geef ven!» Hij heeft en meer nog.

Zijn proefschrift, geschreven in zeventien jaar op de staatste eerste prijs. Mer driemaal zijn schrijver als ringsagent aan, schoonschrijver Heden, op tacht heeft President buitengewone handteekeninge menschen zoo schrijven dat ze tuigen, dat het was. In de zaken handteekeninge begrensd credit spreekt ze van in het bevorderend strevend Kerktelbare persoon tuigt ze van w.

Zijn geheele dent Grant doet beeld onderwe wij volhardend makkelijker w de aard van de gewijzigd, doo daarvoor is to rijke malen H middernacht d om dan weer 's morgens me door te gaan, al zakenuren een Het uthouding is zijn handte van.

N VAN HEDEN

iam Mulder

J. Grant

ijd, dat zijn klas-
de bank van den
er kwamen staan
zijn schrift wezen :
hoonden ze. »Het
le bliksem in den
le is!« Hebersprong
nog eens beleven,
f in schoonschrij-
t woord gehouden

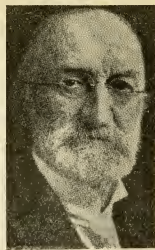
chrift in schoon-
reven voor hij nog
ud was, behaalde
ntoonstelling den
en bood hem eens
alaris als verzeke-
wanneer hij als
wilde optreden.
tigjarigen leeftijd,
t Grant nog de
bekwaamheid, de
n van andere
volmaakt na te
overal zouden ge-
hun eigen schrift
wereld geniet zijn
respect en een on-
et; in de Kerk
zuivere wijsheid
ren van vooruit-
leleid; in zijn on-
lijke brieven ge-
arme vriendschap.
leven heeft Presi-
or zijn eigen voor-
zen „dat hetgeen
blijven doen, ge-
ordt, niet omdat
n arbeid zich heeft
dat onze kracht
egenomen.” Tal-
heeft hij tot na
e pen gehanteerd,
e vóór zes uur
t zijn schrijven
vovens de gewone
aanvang namen.
vermogen — daar
kening het bewijs

en vaak ontvangen zij binnen twee of drie dagen na het aangenaam onderhoud op zijn kantoor een boek van hem met zijn beste wenschen. Tot dusverre heeft hij ongeveer 100.000 boeken weggegeven en een elk bevat een boodschap van hem met zijn handteekening. Een vriend, een zwaar rooker, vroeg hem eens, hoe hij toch zooveel aan boeken kon uitgeven. Hij antwoordde: „Dat is mijn rookgeld. Duizenden lezen de boeken en worden geholpen. Met rooken doe je niemand een plezier.”

Heber J. Grant, de man, schijnt heen door den titel Heber J. Grant, de President. Vooral tijdens zijn achttien jaren als hoofd der Kerk, heeft zijn open karakter zich geopenbaard. Hij heeft een vasten wil, doch is niet eigenninnig en voor den Heere is hij een nederig kind. In het aanklagen van zonde is hij onmeedoogend, doch voor den zondaar is hij zeer genadig.

Boven alle andere dingen in het leven is er één ideaal, hetwelk zijn aandacht geheel en al in beslag neemt en dat is het vestigen van het Evangelie des Heeren in de geheele wereld.

Tijdens zijn eigen levenstijd heeft President Grant de profetie van Joseph Smith in vervulling zien gaan, dat de Heiligen der Laatste Dagen te midden van het Rotsgebergte een machtig volk zouden worden. Hijzelf werd in 1856 in Salt Lake City geboren, juist negen jaren, nadat de eerste Mormoonsche pioniers de vallei waren binnengekomen, een plaats, zoo dor en droog, dat er waren die, hoe door en door vermoed ook, zeiden, liever nog duizend kilometers verder te trekken, dan in dat verlaten oord te blijven. Heden duiden breede geplaveide straten en hooge gebouwen, een moderne stad der Heiligen, de plaats aan, waar eens kleine Heber de modderlaarzen van de diligence-reizigers poetste, kuikens hield, en de trapper van zijn moeders naaimachine op en neer joeg — dit alles, om haar in een schamel levensonderhoud te helpen voorzien. Precies een steenworp van waar zijn eigen nederige geboorteplekje was, rijst nu het imposante uit marmer opgetrokken Kerkkantoor omhoog, vanwaaruit Heber J. Grant heden de aangelegenheden van God's Kerk bestuurt. De Kerk is met hem gegroeid. Hij kent ze en heeft ze lief als niemand anders ter wereld. De Heere kon geen beter man vinden als Zijn profeet dan Heber J. Grant.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

De Kerk in Nederland tijdens 1936

Januari is zoewel in de Kerk als in de zakenwereld een tijd van inventaris opmaken, teneinde de verrichtingen van het afgelopen jaar te kunnen vaststellen. Een overzicht over de rapporten der zending, nu op kantoor opgemaakt, toont aan, dat wederom vooruitgang te boeken valt. Tijdens 1936 werden negen en dertig personen meer gedoopt dan in 1935. Een gemiddeld aantal van zes zendelingen vanuit Amerika waren er toen meer arbeidzaam dan het jaar daarvoor. De leden bezochten getrouwer de vergaderingen en toonden hun geloof door het nauwgezet betalen van hun tienden en vastoffers dan het voorgaande jaar. Het aantal bezoeken, dat de zendelingen aflegden bij niet-leden der Kerk, teneinde het Herstelde Evangelie te verklaren, bedroeg tweemaal zooveel als in 1935 en in vergelijking met het voorafgegane jaar werd het dubbele aantal *Boeken van Mormon* verkocht. Indien de ruimte dit toeliet, zouden wij meerdere cijfers kunnen noemen, welke op behaald succes wijzen.

Bij een nadere beschouwing der hulporganisaties kan men zeer veel vooruitgang constateeren, zoewel wat betreft verbetering in de methoden als werkwijze, waardoor de leden der Kerk en hun vrienden grootere gelegenheden worden geboden zich, te ontkwikkelen en de hun door God gegeven talenten voor het welzijn van zichzelf en de maatschappij te benutten.

Het is met vreugdegevoelens in ons hart, dat wij onzen dank betuigen tot God voor de wijze, waarop Hij de pogingen van allen, die naar het opbouwen en versterken van Zijn Koninkrijk op aarde streven, heeft geleid en gezegend.

Doch tezelfder tijd is het met een geest van nederigheid, dat wij beseffen, hoe weinig wij hebben gedaan en hoe veel wij hadden kunnen doen, indien wij ijverig waren geweest, gewilliger om te dienen, vriendelijker jegens hen, met wie wij in aanraking zijn gekomen en geduldiger met hen, die onze hulp en troost zoo zeer behoefden. Het succes van het Koninkrijk van God op aarde is grootendeels afhankelijk van de toewijding, waarmede wij, zijn leden, arbeiden ter naleving van datgene, wat wij onderrichten en ter uitoefening van de ons geleerde beginselen.

Wij kunnen aldus den tijd verhaasten of indien wij ons deel niet bijdragen uitstellen, waarop het Duizendjarig Rijk zijn intrede

kan doen. Laat ons tijdens het jaar, dat voor ons ligt, ons uiterste best trachten te doen, opdat wij waardig zijn te bidden „Maranatha” — O Heere, kom spoedig — en vestig het Koninkrijk der Hemelen op aarde.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 3en en 4en Zondag in Februari 1937.

HOOFDSTUK XXII.

(Vervolg)

Enkelen der discipelen vroegen Jezus, of Hij wist, dat de Farizeën zich aan Zijn rede hadden geërgerd; Zijn antwoord was een verdere aanklacht tegen het Farizeïsme: „Alle plant, die mijn Hemelsche Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden. Laat hen varen; zij zijn blinde leidlieden der blinden. Indien nu de blinde den blinde leidt, zoo zullen zij beiden in de gracht vallen.” Er kon geen overeenstemming zijn tusschen Zijn leer omtrent het koninkrijk en de verdorven Joodsche leer van dien tijd. De oversten spanden samen tegen Zijn leven. Indien hun afgezanten aanstoot aan Zijn woorden verkozen te nemen, laat hen zich dan ergeren en de gevolgen dragen; doch gezegend zij, indien zij zich aan Hem niet zouden ergeren. ¹⁾ Hun, wier onbekwaamheid om Zijn bedoelingen te begrijpen, het gevolg was van moedwillige halsstarrigheid of wier duister verstand volharding in zonden als oorzaak had, had Hij geen verzoeningsmiddelen aan te bieden.

Binnen de landpalen van Tyrus en Sidon ²⁾

Daar Jezus in Galilea, rust, afzondering noch geschikte gelegenheid kon vinden, om de Twaalven te onderwijzen, zooals Hij dat verlangde, vertrok Hij met hen noordwaarts en reisde binnen de grenzen of landpalen van Fenicië, een streek, gewoonlijk bekend naar de namen van haar voornaamste plaatsen, Tyrus en Sidon. Het gezelschap nam in een der kleine plaatsen nabij de grens zijn intrek; doch de poging om zich te kunnen afzonderen, was mislukt, want des Meesters aanwezigheid „kon niet verborgen zijn.” Zijn vermaardheid was Hem over de grenzen van het land Israëls voorgegaan. Bij vroegere gelegenheden waren eveneens menschen uit de streek van Tyrus en Sidon zijn toehoorders geweest en enkelen hunner waren door Zijn genezende ontferming gezegend. ³⁾

Een vrouw, die in haar eigen land van zijn aanwezigheid had gehoord, kwam een zegen vragen. Markus zegt ons, dat zij een

¹⁾ Matth. 11:6; Luk. 7:23; zie hoofdstuk XVIII, alsmede aant. 6 van genoemd hoofdstuk.

²⁾ Matth. 15:21-28; Mark. 7:24-30.

³⁾ Mark. 3:8; Luk. 6:17.

Grieksche vrouw was, of letterlijker een heidensche ¹⁾) en van geboorte uit Syro-Fenicië; Mattheus zegt, dat zij een „Kananeesche vrouw” was; deze beweringen komen met elkander overeen, daar de Feniciërs van Kananesche afkomst waren. De Evangelieschrijvers brengen duidelijk naar voren, dat deze vrouw van heidensche afkomst was en wij weten, dat bij de Joden onder de volken, welke onder die klasse waren gerangschikt, de Kanaänieten in het bijzonder een kwaden naam droegen. De vrouw riep luide Jezus aan, zeggende: „Heere, Gij Zoon Davids, ontferm U mijner; mijne dochter is deerlijk van den duivel bezeten.” Haar woorden gaven reeds direct uiting aan een geloof in des Heeren macht en een volheid der moederliefde, want zij smeekte, alsof zij de zieke was. Het feit, dat zij Jezus als de Zoon Davids aansprak, toont haar geloof, dat Hij de Messias van Israël was. Eerst antwoordde Jezus haar in het geheel niet. Onverschrokken hield zij met smeecken aan, totdat de discipelen den Heere baden, zeggende: „Laat haar van U; want zij roept ons na”. Hun tusschenkomst was waarschijnlijk een voorspraak te haren gunste; zij kon tot kalmte worden gebracht door aan haar verzoek te voldoen; zooals het nu was, veroorzaakte zij een ongewenschte scene, wellicht op straat en de Twaalven wisten zeer goed, dat hun Meester stilte zocht. Jezus zeide tot hen: „Ik ben niet gezonden dan tot de verlorene schapen van het huis Israëls” en deze opmerking moet hen hebben herinnerd aan het voorbehoud, waaronder zij waren uitgezonden. ²⁾)

Met een welhaast opdringerig verlangen kwam de vrouw nader; ging wellicht het huis binnen; zij viel aan des Heeren voeten en aanbad Hem, terwijl zij erbarmelijk smeekte: „Heere, help mij”. Jezus zeide tot haar: „Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en den hondkens voor te werpen.” De woorden, hoe hard ze ook moge klinken, werden door haar begrepen in den geest, als waarin de Heere het had bedoeld. De oorspronkelijke uitdrukking, hier als „honden” vertaald, beteekende niet, zooals het verslag aantoont, de vernederende en verachtende scheldnaam, waarvan elders in den bijbel gesproken wordt als geldend voor een gedegradeerden toestand of voor positieve slechtheid,³⁾) doch letterlijk de hondjes of huisdieren, die in huis en onder de tafel werden toegelaten. De vrouw nam zekerlijk geen aanstoot aan deze vergelijking en zag daarin geen afkeurenswaardige benaming. Dadelijk nam zij de vergelijking over en paste ze zowel als argument dan wel als meekbede toe.⁴⁾) „Ja, Heere, doch de hondkens eten ook van de brokskens, die er

¹⁾) Zie kanteekening in Oxford en Bagster Bijbels; eveneens aant. 2 van Hoofdstuk XXI.

²⁾) Matth. 10:5, 6, zie eveneens hoofdstuk XXI.

³⁾) Deut. 23:18; 1 Sam. 17:43; 24:14; 2 Sam. 3:8; 16:9; Job 30:1; Matth. 7:6; Fil. 3:2; Openb. 22:15.

⁴⁾) Aanteekening 4.

vallen van de tafel hunner heeren", of, zooals Markus het beschrijft: „Ja, Heere, ook de hondekens eten onder de tafel van de kruimkens der kinderen". Haar bede werd onmiddellijk beantwoord, want Jezus zeide tot haar: O, vrouw, groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt. En hare dochter werd gezond van diezelfde ure". Markus legt den nadruk op de speciale erkenning van haar laatste smeekbede en voegt er aan toe: „En als zij in haar huis kwam, vond zij, dat de duivel uitgevaren was, en de dochter liggende op het bed". De prijzenswaardige volharding van de vrouw was gebaseerd op het geloof, dat oogenschijnlijke hindernissen uit den weg ruimt en zelfs onder ontmoediging blijft bestaan. Haar geval herinnert ons aan de les, door den Heere op een andere keer door de geschiedenis van de opdringerige weduwe geleerd.¹⁾

Velen hebben zich afgevraagd, waarom Jezus de zegen uitstelde. Wij mogen Zijn bedoelingen niet kunnen doorgronden, doch wij zien, dat door hetgeen Hij aanhaalde, het geloof van de vrouw werd getoond en de discipelen hun leering ontvingen. Jezus maakte haar duidelijk, dat zij niet tot het verkoren volk behoorde, tot hetwelk Hij was gezonden; doch Zijn woorden duiden reeds bij voorbaat aan, dat het evangelie allen zou worden gegeven, Jood en Heiden: „Laat *eerst* de kinderen verzadigd worden" had Hij gezegd. De opgestane Christus zou aan iedere natie worden bekend gemaakt,²⁾ doch Zijn persoonlijke bediening als een sterfelijk wezen zoowel als die van de apostelen, terwijl Hij met hen in het vleesch was, bepaalde zich tot het huis van Israël.³⁾

Aan de kust van Dekápolis.⁴⁾

Hoelang Jezus en de Twaalven in het land van Tyrus en Sidon verbleven, wordt ons niet verteld, evenmin, in welke gedeelten van de streek zij reisden. Zij gingen vandaar naar de streek, ten oosten van de zee van Galilea gelegen „door het midden der landpalen van Dekápolis".⁵⁾ Ofschoon zich nog immer tusschen half-heidensche volken bevindend, werd onze Heere door groote menigten begroet, onder welke vele lammen, blinden, stommen, kreupelen en andere ongelukkigen waren; en Hij genas ze allen. De verwondering van deze vreemden was groot, "ziende stommen sprekende, de lammen gezond, de kreupelen wandelende en de blinden ziende; en zij verheerlijkten den God Israëls". Onder de velen, die werden genezen, was er een, waaromtrent bijzondere melding wordt gemaakt. Hij was doof en kon moeilijk spreken.

1) Luk. 18:1-8.

2) Matth. 28:19; Mark. 16:15.

3) Hand. 3:25, 26; 13:46-48; Rom. 15:8.

4) Mark. 7:31-37; vergelijk Matth. 15:29-31.

5) Aanteekening 5.

De menschen vroegen den Heere, Zijn handen op den man te leggen; maar Jezus leidde hem uit de menigte weg, stak Zijn vingers in des mans ooren, spuwde en raakte zijn tong aan; toen zag Hij gebedsvol op naar den hemel en terwijl Hij zuchtte, uitte Hij in het Arameesch een gebod „Effatha”, dat is, wordt geopend. En terstond werden zijne ooren geopend en de band zijner tong werd los en hij sprak”. De wijze, waarop deze geneezing tot stand kwam, was weder verschillend van de gebruikelijke methode der bedieningen onzes Heeren. Het kan zijn, dat door de aanraking van de gesloten ooren en de gebonden tong het geloof van den man werd versterkt en zijn vertrouwen in des Meesters macht toenam. Het volk werd verboden om waarvan het getuige was geweest, verder te vertellen; doch hoe meer het hun werd verboden, des te meer werd het nieuws verspreid. Hun conclusie aangaande Jezus en Zijn werken was: „Hij heeft alles wèl gedaan en Hij maakt, dat de dooven hooren en de stommen spreken”.

Andermaal in de woestijn een maaltijd; meer dan vier duizend gevoed¹⁾

Drie dagen bleef het verheugde volk bij Jezus en de apostelen. In dat jaargetijde en in die streek buiten overnachten bracht geen groote ontbering met zich. Hun voedselvoorraad raakte evenwel uitgeput en velen hunner waren ver van huis. Jezus had medelijden met het volk en wilde hen niet gaarne hongerig heenzenden, opdat zij onderweg niet zouden bezwijken. Toen Hij met de discipelen over het geval sprak, opperden zij de onmogelijkheid, zulk een groot aantal te kunnen voeden, want de geheele voorraad bestond uit slechts zeven brooden en enkele kleine visschen. Hadden zij de vroegere gebeurtenis, waarbij een grootere menigte werd gevoed en verzadigd met slechts vijf brooden en twee kleine visschen, geheel vergeten? Laten wij liever aannemen, dat de discipelen het zich wel herinnerden, doch dat zij het niet hun plicht of voorrecht achtten, een herhaling van dit wonder voor te stellen. Doch de Meester gebod en het volk zette zich op den grond neer. Na den kleinen voorraad te hebben gezegend en verdeeld, gaf Hij het aan de discipelen en zij verdeelden het onder de menigte. Behalve de vrouwen en kinderen, werden vier duizend mannen overvloediglijk van voedsel voorzien; en van het gebroken doch onaangeroerd voedsel bleef nog voldoende over, om zeven manden te vullen. In tegenstelling met het uitbundige enthousiasme, hetwelk het voeden der vijfduizend tengevolge had gehad, verspreidden deze menschen zich kalm en keerden naar hun woningen terug, dankbaar en dubbel gezegend.

¹⁾ Matth. 15: 32-39; Mark. 8: 1-9.

Aanteekeningen

4. De „hondekens”, welke de kruimkens eten. — Het vurig antwoord van de vrouw: „Ja, Heere, doch de hondekens eten ook van de brokskens, die er vallen van de tafel hunner heeren” (Matth. 15:27), wordt door Trench (*Notes on the Miracles*, blz. 271) als volgt verklaard en omschreven: „Haar antwoord, zooals in onze vertaling weergegeven, is echter niet geheel en al bevredigend. Want waarlijk, zij aanvaardt des Heeren uitlegging niet onmiddellijk, teneinde op de conclusie, welke Hij daaruit trekt, een uitzondering te maken, doch om aan te toonen, hoe in die verklaring het antwoord op haar smeekbede ligt opgesloten. „Zegt gij honden? Dat is goed; ik aanvaard den naam en de plaats; want de honden hebben een deel van den maaltijd — niet het eerste, niet het deel der kinderen, maar toch een gedeelte — de kruimkens, welke van de tafel der heeren vallen. Door dit geval dusdanig te stellen brengt Gij ons heidenen, brengt Gij mij, binnen het bereik van de zegeningen, welke God, den Grooten Huisheer, aan Zijn familie uitreikt. Wij behooren eveneens tot Zijn huishouding, ofschoon wij daarin slechts de nederigste plaats innemen.”

De Dummelow *Commentary* zegt aangaande Matth. 15:26 gedeeltelijk het volgende: „De rabbijnen spraken van de heidenen als honden b.v.: „Die met een afgodendienaar eet is als iemand, die met een hond eet.” „De naties der wereld worden met honden vergeleken.” „De heilige bijeenkomst behoort u, niet den honden.” Jezus, die deze verachtelijke uitdrukking gebruikt, verzacht ze. Hij zegt niet „honden”, doch „hondekens”, d.i. huis-, lievelingshonden; en de vrouw neemt zeer gevat de uitdrukking over en voert aan dat, indien de heidenen huishonden zijn, het niet anders dan billijk is, dat zij gevoerd worden met de kruimels, die van de tafel van den heer vallen.” Edersheim zegt, verwijzend naar den oorspronkelijken tekst: „De uitdrukking beteekent „hondjes” of „huishonden.””

5. Dekápolis. — De naam beteekent „de tien steden” en verwees naar een streek met onbepaalde grenzen, welke grootendeels ten oosten van de Jordaan en ten zuiden van de zee van Galilea lag. Scythopolis, waarnaar Josephus (*Wars of the Jews*, III, 9:7) verwijst als de grootste der tien steden, was aan de westzijde van de rivier. Onder de geschiedschrijvers bestaat er omtrent de steden, welke onder den naam zijn begrepen, geen overeenstemming. De bijbelaanhalingen (Matth. 4:25; Mark. 5:20; 7:31) duiden meer op een streek in het algemeen dan op een speciaal gebied.

(Wordt vervolgd).

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
door President Wilford Woodruff

HOOFDSTUK XXIV.

(Vervolg)

Op 21 Maart doopte ik Thomas Kingston. Hij was het hoofd van beiden, predikers en leden van de Verenigde Broederen. De eerste dertig dagen na mijn aankomst in Herefordshire had ik vijf en veertig predikers en honderd en zestig leden der Vereenigde Broederen gedoopt, die mij een kerk en vijf en veertig huizen overdroegen, waarin volgens de wetsvergunning mocht worden gepredikt. Dit opende een groot arbeidsveld en stelde mij in staat door de zegen des Heeren tijdens acht maanden over de acht-

honderd zielen in de Kerk te brengen, waaronder alle zeshonderd Verenigde Broederen behalve één persoon, alsmede ongeveer tweehonderd predikanten van verschillende richtingen. Dit arbeidsveld omvatte Herefordshire, Gloucestershire en Worcestershire, en vormden de conferenties van Garway, Godfield Elm en Frome's Hill. Ik werd bezocht door President Young en Dr. Richards.

Broeder Benbow gaf ons ongeveer 3000 gulden, om het eerste *Boek van Mormon* te drukken, hetwelk in Engeland werd uitgegeven; en op 20 Mei 1840 hielden Brigham Young, Willard Richards en ik een vergadering op de top van de Malvern Heuvel, en daar werd besloten, dat Brigham Young naar Manchester zou gaan en 3000 exemplaren van het Zangboek en 3000 exemplaren van het *Boek van Mormon* zou uitgeven, en dit was de eerste uitgaven van deze boeken in Engeland. De macht van God rustte op ons en onze zending. De zieken werden genezen, duivelen uitgeworpen en de lammen weer tot lopen gebracht. Eén geval zal ik hier verhalen: Mary Pitt, die in Nauvoo stierf, zuster van Wm. Pitt, die te Salt Lake City overleed, had elf jaar niet kunnen lopen. Wij droegen haar naar het water en doopten haar. Op de avond van 18 Mei 1840 legden oud. Brigham Young, Willard Richards en ik ten huize van broeder Kingston in Dymock de handen op haar hoofd en zegden haar. Brigham Young, die het woord voerde, bestrafte haar lamheid, en gebood haar in den naam des Heren op te staan en te lopen. De lamheid verliet haar en nadien heeft zij nimmer meer een stok of kruk behoeven te gebruiken.

De volgende dag liep zij door de stad Dymock, hetgeen een beroering onder het volk bracht; doch de goddelozen wilden God hiervoor de eer niet geven. De gehele geschiedenis van deze Herefordshire zending toont aan de belangrijkheid van het luisteren naar de stille stem van de Geest van God en de openbaringen van de Heilige Geest aan. De Here had daar een volk, tot het evangelie bereid. Zij baden om licht en waarheid en de Here zond het hun en ik verklaarde hun het evangelie van leven en zaligheid en ongeveer achthonderd zielen ontvingen het en velen hunner zijn naar Zion vertrokken. Velen zijn eveneens tot arbeid in het bisschap geroepen en hebben in Zion veel goed gedaan. Doch in al deze dingen dienen wij immer de hand van God te erkennen en Hem de eer, lof en glorie te geven voor eeuwig en altoos. Amen.

(Wordt vervolgd.)

INHOUD

Hyrum Smith	37		Van de Redactie:
Uittreksel uit toespraak	38		De Kerk in Nederl. tijdens 1936 46
Hyrum Smith	42		Jezus de Christus 47
Gebeurtenissen in de Zending. 43			Voor jonge ogen. 51
Godsmannen van heden	44		